

Senyals a la costa

Lurdes Malgrat

POESIA

SENYALS A LA COSTA

LURDES MALGRAT

Cossetània
EDICIONS

El col·lectiu La Gent del Llamp
compta amb el suport de

Primera edició: abril del 2016

© dels textos: Lurdes Malgrat

© de l'edició:
9 Grup Editorial
Cossetània Edicions
C. de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tel. 977 60 25 91
Fax 977 61 43 57
cossetania@cossetania.com
www.cossetania.com

Col·lecció concebuda i dirigida pel col·lectiu artístic i literari
La Gent del Llamp
lagentdelllamp@tinet.cat

Imatge de la coberta: Pere Espanyol Bosch

Disseny i composició: Imatge-9, SL

Impressió: Arts Gràfiques Requesens

ISBN: 978-84-9034-485-9

DL T 405-2016

*Al Jan, el meu nebot,
perquè pugui veure sempre les llums a la costa.*

ÍNDIX

PÒRTIC

Els cants de les sirenes 13

EL NAUFRAGI

Naufragi 17

El naufrag 18

La natura del plom 19

El naufrag i el Gregal 20

Litorals a l'alba 21

Només Penèlope 22

Mar llisa 24

El naufrag i el manatí 26

El naufrag i les fumaroles submarines 28

L'heroi 29

L'ànima del vidre 31

Potser Telèmac 32

El naufrag i el corb marí 34

El darrer ancoratge 35

Índex

A MITJA LLUM

Fora de temps	39
Temps aliè	40
Els amants	41
De la memòria	42
La bellesa	43
Herències	44
A vida o mort	46
Dels miratges	47
L'olor de la menta	48
El silenci	49

LLUMS A LA COSTA

Llums a la costa	53
------------------	----

PÒRTIC

ELS CANTS DE LES SIRENES

I en un instant la vida es precipita
per la ferida oberta del sol
i sagna rabiosa, confonent-se amb la sal,
excitant-se amb el ball de la pell.
Un cos s'arrapa a un altre cos amb fúria.

Les sirenes han callat.
La mar és una calma que conté un braó
desaforat. La nau sucumbeix al silenci,
sense nord, sense camins traçats.
Un cos respon a l'investida amb defici,
amb un anhel intemporal.

I la vida es precipita amb força
buidant la vena, ennuegant els ulls,
omplint el sexe. I res atura aquella força
dels titans cobejant-se enmig del món.

Les sirenes han callat
i la tempesta s'abraona inesgotable
damunt la nau perduda sense els cants.
Dos cossos nus en un basal de sang.

EL NAUFRAGI

NAUFRAGI

La ira dels déus s'ha desbocat
confontent tots els presents dels homes.
Ni el recer de la costa és a l'abast dels ulls
ni es percep terra en l'horitzó imprecís.
De l'aire, n'emana mort, l'intens silenci de la mort.
Perduts els sentits, les fúries han envaït la nau
i la bogeria s'ha instal·lat en la pupila oberta
del naufrag que enmig del caos vol recordar
la lluita dels cossos, el batec rabiós de la vena,
el conflicte entre el passat viscut i els futurs possibles.
I el gran ull de l'univers es nodreix del naufragi,
eclipsant l'ombra viva del naufrag perdut,
sotmès al seu propi abisme. L'infern més pregon
envaeix músculs i vísceres, la matèria es torna buit,
i les corbes de la mar són plecs de memòria
i de temps orfe. El naufrag s'hi aboca frisós
amb l'esperança que aquest fora de temps
li sargeixi, amb fermesa, les carns trencades,
per poder-les hissar com la vela que captura el vent
de camí cap a l'escalf del port
i les il·lusions perdudes.

EL NÀUFRAG

En el llarg preludi de la nit confusa,
encara no s'albira el viatge de retorn.
La llar és un consol llunyà, un desig de la memòria
que, a poc a poc, va perdent la intensitat.
El naufrag es mira els senyals de les mans,
els camins de la vida com escletxes de sang,
enmig de la buidor, i maleeix.
Maleeix les hores consumides, els dies vençuts,
el temps perdut amb excuses vanes.
S'aferra a la natura salvatge que defineix
el seu jo més profund, la seva rebel·lia,
per poder respirar encara, per sobreviure al declivi.
Al dedins d'aquest gran silenci
tan sols anhela aquesta mar grisa
enmig del no-res, en la gèlida solitud
de qui es mira sense embuts el cau de l'ànima
i en tasta el gust de les derrotes.
Estampa al cel de plom un bram de resurrecció
com una bèstia ferida i plora els seus pecats.

LA NATURA DEL PLOM

Plom. Els records són de plom.
A sota, la guerra. Els crits i l'horror.
També la sang, la sang calenta.
Pesen les mans i cauen amb força
com arrels sense esma i els dits són aranyes lentes.
Commou l'antic cant del guerrer
en l'eco del temps. A sota, tot calla.
Els plors i els laments.
És temps de plom, de penetrar en la densitat
feixuga del temps i destil·lar-ne el verí
per repensar la nova crisàlide
dels dies alleugerits de tanta memòria,
com una matinada tènue, senzilla,
lenta.

EL NÀUFRAG I EL GREGAL

Implora el nàufrag la voluntat d'Èol
enmig de la mar plana. Demana un fil de vent
que s'endugui lluny la barca, que mogui la quilla
vella, cansada de tanta espera, tanta
que ja no li cap a dins el buc.
De lluny li arriba un lleu brogit
que va creixent omplint el cel,
el Gregal arriba carregat de fred
a la tardor de l'home que respira.
Tremola la pell, es queixa la fusta
i la coberta s'enfila, enramant-se amb l'onada,
al sostre del món. A sota, la força del vent,
penetrant l'entranya marina, fent emergir
sognis i pors, anhels i derrotes.
El Gregal és capriciós, juga amb la nau
com l'infant que fa surar les closques
d'ametlles sotmeses a l'impuls del rierol.
Espera el nàufrag, només espera,
que en la mar s'obri el camí atzarós
cap a un recer benigne qualsevol,
els sentits abandonats a l'embat de la tempesta.